

IMPRESSIONS DE LECTURES

Quan la figura de l'autor d'un llibre ens es coneguda, podriem dir que està present en cada pàgina que anem llegint. I la ment no pot estar-se d'establir un paralel entre l'autor i la seva creació artística. Generalment, l'obra correspon a l'home. En ella hi anem recordant els trets psicològics observats en la conversa, en el tracte, en la part de vida que li coneixem. Hi ha, també, contradiccions formidables, que'ns deixen dominats per una absoluta perplexitat.

En una de les més recents lectures, una d'aquestes contradiccions s'ha presentat d'una manera agudíssima. Placid Vidal ha tingut la galanteria d'oferir-nos un exemplar del seu darrer llibre *L'anhel cantaire*, del qual reproduïem en el número anterior de la REVISTA, una de les poesies més reeixides. Era, aquesta, la més elemental de les atencions que la REVISTA podia tenir amb En Placid, car no solament tots els que ajuntem el nostre modest esforç en aquestes planes sentim per ell una sincera amistat, sinó que ell mateix ha col·laborat a la REVISTA i li dedicà, durant el període que convisqué amb nosaltres, les més afectuoses sol·licituts.

La poesia de Placid Vidal no respon ni remotament a la seva figura. Qualsevol que'l vegi per primera volta i li diguin que està davant d'un poeta, pensarà desseguida que tota la producció poètica d'aquell home serà consagrada a una verge de la seva més gran devoció, que compondrà idil·lis angèlics, s'enternirà davant del piular dels ocells o's descompondrà amb complantes a la lluna.

Obriu, però, el darrer llibre d'En Placid, i no hi trobareu cap tendresa sentimental. En lloc de temes saràfics, les composicions estan plenes d'al·lusions a Grècia, a Roma,

al paganisme, a totes les grans concepcions de la vida antiga i moderna. Potser si que per a la poesia pura, aquesta manca de tendresa es un mal. Però les coses que s'escriuen surten de dins i cada u te formades les fibres a la seva manera. Placid Vidal, què té tota l'apariència d'un místic, que sembla que la seva poesia hauria d'ésser un pur barboteig, orfe de tota idea profunda, cantant només sentiments d'humilitat, de candor, d'ignocència, ofereix sempre composicions poètiques d'un vigor extraordinari, i en cada composició flota, per damunt de la mateixa poesia, l'amor constant del poeta a la Idea, al pensament creador. Per damunt de la forma, i malgrat la perfecció de la forma amb que'l poeta s'expressa, el cant està sempre dominat per la substància, el que constitueix l'ànima del cant.

Placid Vidal ens diu sempre només allò que ha pres vida en el seu pensament, i ho diu d'una manera vigorosa, despullada de tota imatgeria. Les composicions li queden d'una màxima claretat, com si perseguís, més que provocar la sensibilitat amb el joc combinat de les paraules, conseguir que'l nostre pensament i la nostra reflexió participin del pensament i la reflexió del poeta, convertint-nos a la seva fé, fent-nos adeptes de la seva idea.

L'anhel cantaire es un recull de composicions disperses agrupades sota aquests tres títols: *Modulacions*, *Figures i ànimes* i *L'anhel profètic*. La nostra preferència se l'emporta les composicions que formen el títol de *Figures i ànimes*, totes d'una concisió, claretat i expontaneïtat admirables.

Tot el llibre, però, representa un nou timbre de glòria a la fama poètica d'En Placid Vidal, el cantor de *Les grans accions*.

A. MARTI BAIGES